

mende har Norge intet overdraget. For de russiske inuitters vedkommende har Rusland intet overdraget bortset fra jagt og fiskeri. For de amerikanske inuitters vedkommende har disse fået tildelt ejerskabet til et landareal svarende til en tiendedel af Alaskas landareal og derudover modtaget et engangsbeløb på 963 mio. USD i kompensation. De underjordiske energiressourcer forbliver dog statens ejendom. For Canadas vedkommende har man arrangeret sig med et såkaldt royaltystem, som skal sikre, at inuitterne får del i de økonomiske gevinster ved ressourcudviklingen på deres område.

Kun Danmark – læs: regeringen og Folketingets flertal – har altså helt bemærkelsesværdigt fundet det rimeligt, at Grønlands Selvstyre skal have ejerskabet til hele Grønlands territoriums undergrundsressourcer. Dansk Folkeparti finder det i øvrigt yderligere mærkeligt, at regeringen og Folketingets flertal har tildelt Grønlands Selvstyre retten til ressourcemæssigt at disponere over områder, der ligger mere end 200 sømil borte fra det geografiske Grønlands kyst. Statsministerens svar på spørgsmål 19 i den anledning giver ikke nogen acceptabel forklaring på dette forhold.

Dansk Folkeparti agter ikke under nogen omstændigheder at tilskynde til eller medvirke til at indskrænke det danske rige, og vi vil ingen sinde medvirke til at overdrage statens ejendomsret til dele af det danske rige. Kun i tilfælde af, at det grønlandske folk efter de ovenfor omtalte procedurer har besluttet, at man ønsker løsrivelse fra det danske rige, vil vi som nævnt – på udtrykkelig betingelse af, at stemmeret gives efter de samme kriterier, som i dag gælder ved landstingsvalg og folketingsvalg – være positivt indstillede på at overdrage højhedsret og ejendomsret til dette nye, selvstændige Grønland. Det er yderligere Dansk Folkepartis opfattelse, at godkendelse af et selvstændigt Grønland ikke alene bør ske ved folkeafstemning i Grønland, men også ved folkeafstemning såvel i Danmark som på Færøerne.

I lovforslagene hedder det, at »det grønlandske folk er et folk i henhold til folkeretten«, uden at det grønlandske folk nærmere defineres. Det hedder yderligere, at »beslutning om Grønlands selvstændighed træffes af det grønlandske folk«. Trods gentagne opfordringer fra Dansk Folkepartis side har det ikke været muligt at få indføjet

en definition af det grønlandske folk, om end det naturligvis er meget væsentligt, hvem (hvilke grupper) der vil kunne stemme ved den afstemning, der vil kunne afgøre noget så betydningsfuldt som en fuldstændig løsrivelse fra det danske rige.

Ligeledes er det af stor interesse, mener vi, at få en ordentlig definition af »territoriet Grønland«, altså en uvildig ekspertvurdering af, hvor Grønlands grænser går, hvilket geografisk område et selvstyrende og eventuelt selvstændigt Grønland vil kunne disponere over, og hvilken del af det geografiske Grønland der fortsat vil kunne administreres af staten og ressourcemæssigt udnyttes af staten.

I denne forbindelse er vi ikke tilfredse med det svar, regeringen har givet os. Det gælder ikke mindst området uden for Grønlands 200-sømilgrænse. Vi interesserer os yderligere for en ekspertvurdering af oprindelige folks rettigheder til øde og ubeboede områder (nationalparken i Nordøstgrønland) og en vurdering af, hvorledes et selvstændigt Grønland vil kunne sikre overhøjheden over det 500.000 km² store Nordøstgrønland, samt et notat om, hvorledes Haagdommen af 1933 skal fortolkes.

Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at Danmark ved Haagdommen af 1933 specifikt fik overdraget ejendomsretten og overhøjheden til dette område, og at det totalt ubeboede Nordøstgrønland intet har at gøre med området for Grønlands Selvstyre. Som bekendt har det igennem de seneste mange årtier kun været søværnet (slædepatruljen Sirius), som har været i området. Dansk Folkeparti finder det derfor forkasteligt, at dette kæmpestore, ressourcestærke område uden videre foræres væk til Grønlands Selvstyre.

Dansk Folkeparti afviser på baggrund af ovennævnte reservationer lovforslagene og opfordrer samtidig regeringen til at indlede forhandlinger med landsstyret om en ændret formulering af lovene, som vil kunne være i hele rigsfællesskabets interesse.

Liberal Alliance, Tjóðveldisflokkurin og Sambandsflokkurin var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.